

Artykuł składa się z czterech części. Pierwsza, Imagologia i Kant, przypomina o koncepcjach wiążącego imagologię z filozofią Immanuela Kanta Manfreda Bellera i Joepa Leerssena, który przypisuje imagologowi antyesencjalizm opozycyjny do esencjalizmu samych images. Druga część, Images a hermeneutyka, czyli Ricoeurowskie dodawanie/rozszerzanie zmierzające do Pełni przedstawia ten sposób poznawczego postępowania, który dodaje do siebie przeciwstawne koncepcje filozoficzne (Nietzscheańsko-Freudowską i Kantowską), opierając się na odwołaniach do dwu mitów – Boga i Natury (reprezentujących arché i telos). Trzecia część, Images a konstrukcje. Kantowskie odejmowanie/ zawężanie, czyli przejście w stronę Formy pokazuje, w jaki sposób Kant odrzuca wpisujące się w mit Natury, jego zdaniem patologiczne, aspekty rzeczywistości (dialektyka, przypadek, empiria itd.) lub człowieka (sen, emocje, spontaniczność), by uzasadnić i uznać za powszechnie obowiązujące te, które opierają się na micie Boga (i które istnienia tego mitu się też domagają). Czwarta część jest zbiorem pytań i odpowiedzi, dotyczących tego, dlaczego dwa wspomniane mity oraz ich relacje można uznać za podstawę kultury i porównywania jej dziedzin, jednocześnie zaś otwarte pozostawia pytanie o to, w jakich relacjach pozostają one na polu imagologii